

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.938 van 22 januari 2015
in de zaak A. 209.941/IX-8170**

In zake : Bart GEETS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bert Beelen
 kantoor houdend te 3000 Leuven
 Justus Lipsiusstraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe en Filip Lahaye
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

Bernard QUINTENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Hofströssler, Aube Wirtgen en
Heleen Vandermeersch
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van:
- het koninklijk besluit van 17 juni 2013 waarbij Bernard Quintens wordt benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven;
 - de impliciete beslissing om Bart Geets niet te benoemen tot gerechtsdeurwaarder;

- het ministerieel besluit van 11 juli 2013, waarbij het kantoor van Bernard Quintens, gerechtsdeurwaarder in het arrondissement Leuven, wordt gevestigd te Tienen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Bernard Quintens heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 4 oktober 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswertd heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Beelen, die *loco* advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Filip Lahaye, die verschijnt voor de verwerende partij, Bernard Quintens en advocaat Hans Plancke, die *loco* advocaten Aube Wirtgen, Patrick Hofströssler en Heleen Vandermeersch verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Juridisch kader en feiten

3.1. De te volgen procedure bij de benoeming van een gerechtsdeurwaarder is ten tijde van de bestreden benoeming geregeld in artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek, dat toentertijd luidde:

“§ 1. De kandidaat voor een ambt van gerechtsdeurwaarder richt zijn aanvraag bij een ter post aangetekende brief tot de Minister van Justitie en tot de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders en zendt eveneens aangetekend een afschrift ervan samen met zijn dossier, bevattende de documenten die staven dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 510, aan de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer waar hij solliciteert.

De voormelde kandidaturen moeten op straffe van verval worden ingediend binnen een termijn van één maand na de bekendmaking van de vacature in het Belgisch Staatsblad.

De bekendmaking kan geschieden op zijn vroegst zes maanden voor het ontstaan van de vacature.

Geen benoeming kan geschieden dan nadat de termijn bepaald in het tweede lid is verlopen.

§ 2. De Minister van Justitie wint het met redenen omkleed advies van de procureur-generaal, van de procureur des Konings en van de raad van de arrondissementskamer in over de verdiensten en de bekwaamheid van de kandidaten.

Na ontvangst van de aanvraag om advies zendt de syndicus-voorzitter van de raad van de arrondissementskamer een afschrift van de aanvraag over aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders.

§ 3. De kandidaat wordt in kennis gesteld van de adviezen. Hij beschikt over een termijn van 10 dagen om zijn opmerkingen aan de om advies gevraagde instanties voor te leggen en te vragen gehoord te worden, in voorkomend geval bijgestaan door een raadsman van zijn keuze.

Het definitieve advies van de raad van de arrondissementskamer wordt aan de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders overgezonden.

De definitieve adviezen worden aan de Minister van Justitie medegedeeld, door respectievelijk de procureur-generaal, de procureur des Konings en de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders, of door hun gemachtigde vertegenwoordiger, binnen een termijn van 40 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van de aanvraag om advies, of indien de betrokkene gebruik heeft gemaakt van de in § 3, eerste lid, bedoelde mogelijkheid, binnen

een termijn van 30 dagen te rekenen van de datum van ontvangst van zijn opmerkingen of van de datum waarop hij door de om advies verzochte overheid werd gehoord.

Terzelfder tijd zendt de voorzitter van de Nationale Kamer van de gerechtsdeurwaarders het door de syndicus-voorzitter samengestelde dossier van de kandidaat over aan de Minister van Justitie.

§ 4. Nadat de Minister van Justitie de definitieve adviezen en het dossier heeft ontvangen, draagt hij een kandidaat ter benoeming voor aan de Koning.

§ 5. De Koning bepaalt de procedure en de regels voor de voortzetting van het deurwaarderskantoor in geval van ontslag, overlijden, schorsing of afzetting.”

Het Gerechtelijk Wetboek schrijft geen nadere regels voor over de inhoud van het advies dat door de raad van de arrondissementskamer moet worden uitgebracht of over de werkwijze van de FOD Justitie en de minister van Justitie bij de voordracht van een kandidaat. Met verschillende omzendbrieven is evenwel gepoogd de adviesverlening te stroomlijnen en een betere vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten mogelijk te maken.

3.2. In omzendbrief nr. 116 van 7 april 2008 ‘betreffende de adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 116) is bepaald dat kandidaten bij hun kandidaatstelling voortaan gebruik dienen te maken van een standaard *curriculum vitae* (cv), waarbij zij een gemotiveerd advies van vroegere en huidige werkgevers voegen, en dat de raad van de arrondissementskamer vervolgens op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uitbrengt, waarin de kandidaten worden beoordeeld op welbepaalde criteria. Tevens werd de opdracht van de FOD Justitie en van de minister van Justitie verduidelijkt.

In arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 oordeelde de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State dat omzendbrief nr. 116 geen reglementair karakter heeft en dat de toepassing van de erin vermelde criteria ervaring in de gemeente en in het kantoor, op zich, niet tot een regelmatige rangschikking van de kandidaten kan leiden.

3.3. Met omzendbrief nr. 196 van 8 mei 2012 ‘betreffende de adviesprocedure bij de benoeming van gerechtsdeurwaarders’ (hierna: omzendbrief nr. 196) werd omzendbrief nr. 116 vervangen. Deze nieuwe omzendbrief, waarover de minister stelt dat het om een loutere beleidslijn in de totstandkoming van de benoemingsbesluiten gaat, is in de voorliggende zaak toegepast. De omzendbrief bepaalt dat de benoeming van gerechtsdeurwaarders verloopt volgens de hierna beschreven procedure:

1) De kandidaten maken bij hun kandidaatstelling gebruik van een standaard cv, waarbij adviezen van de vroegere en huidige werkgevers omtrent de bekwaamheid en de vaardigheden van de kandidaat gevoegd kunnen worden. Deze adviezen worden uitgebracht op standaardformulieren ‘gemotiveerd advies’. De kandidaat bezorgt zijn kandidatuur met de erbij behorende documenten aan de syndicus-voorzitter van de raad van de bevoegde arrondissementskamer.

2) Er wordt aanbevolen dat de raad van de arrondissementskamer de kandidaat vervolgens uitnodigt voor een persoonlijk gesprek. Op basis van dit gesprek, het standaard cv en de formulieren ‘gemotiveerd advies’ dient de raad van de arrondissementskamer dan op een standaardformulier een ‘globaal advies’ uit te brengen. In dit ‘globaal advies’ moet een conclusie omtrent de ‘bekwaamheid’ van de kandidaat worden geformuleerd die minstens de volgende elementen dient te bevatten: ‘beroepsbekwaamheid en ervaring op het terrein’, ‘kennis van de procedures, regels,...’ en ‘kwaliteit van het werk en ingesteldheid’. Daarnaast moet het ‘globaal advies’ ook een conclusie over de ‘vaardigheden’ van de kandidaat bevatten, waarin minstens de volgende elementen aan bod komen: ‘sociale vaardigheden’, ‘organisatie en efficiëntie’, ‘leidinggeven en coaching’ en ‘aanpassing aan moderne technologieën’. De ‘bekwaamheid’ van de kandidaat wordt gequoteerd op 25 punten, diens ‘vaardigheden’ op 10 punten.

3) Formuleert de kandidaat geen opmerkingen op dit advies, dan wordt het aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders toegezonden. Indien de kandidaat wel opmerkingen doet gelden kan hij nogmaals worden gehoord, waarna de raad van de arrondissementskamer een definitief ‘globaal advies’ uitbrengt en dit bezorgt aan de voorzitter van de nationale kamer van gerechtsdeur-

waarders. Het dossier wordt daarna door de voorzitter van de nationale kamer van de gerechtsdeurwaarders aan de FOD Justitie toegezonden.

4) Uitgaande van het dossier, waaraan ook de adviezen van de procureur-generaal en van de procureur des Konings zijn toegevoegd, geeft de FOD Justitie een algemene quoterings per kandidaat, die de grondslag vormt voor een rangschikking van de kandidaten. Voor deze quoterings houdt de FOD Justitie enerzijds rekening met de ‘anciënniteit/beroepservaring’ van de kandidaat. Dit onderdeel staat op 35 punten, die verdiend kunnen worden volgens drie criteria: ‘globale ervaring’ (20 punten), ‘ervaring in het arrondissement’ (8 punten) en ‘plaatsvervangingen’ (7 punten). Anderzijds wordt rekening gehouden met de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaat zoals deze werden beoordeeld in het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer dat eveneens op 35 punten is gequoteerd.

Bij gelijke puntenscores wordt vervolgens en zo nodig rekening gehouden met ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ (hierna ook: ‘andere elementen’). Het gaat om de volgende elementen: ‘actief in beroepsvereniging’, ‘academische kennis en activiteiten / publicaties, voordrachten en uiteenzettingen’, ‘gevolgde nuttige opleidingen’ en ‘andere nuttige ervaring’.

5) Volgens de rangschikking die door de FOD Justitie is opgesteld, de adviezen en de elementen uit het dossier draagt de minister van Justitie een kandidaat voor benoeming voor.

6) De benoeming gebeurt uiteindelijk door de Koning.

4.1. In het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2012 worden twee vacante betrekkingen bekendgemaakt voor het ambt van gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven. Meer bepaald is er een vacante standplaats in Leuven en een vacante standplaats in Tienen.

4.2. Voor het ambt van gerechtsdeurwaarder met standplaats te Tienen dienen 22 personen hun kandidatuur in. Verzoeker stelt zich op 29 juni 2012 kandidaat, de tussenkomende partij op 27 juni 2012.

4.3. Op 6 september 2012 vraagt de minister van Justitie de bij artikel 512, § 2 en § 3, van het Gerechtelijk Wetboek vereiste adviezen.

4.4. Op 15 augustus 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer van de gerechtsdeurwaarders van het gerechtelijk arrondissement Leuven (hierna: de raad van de arrondissementskamer) over verzoeker een ‘globaal advies’ uit. Verzoeker krijgt voor het criterium ‘bekwaamheid’ 21/25 en voor het criterium ‘vaardigheden’ 9/10, hetgeen resulteert in een eindquotering van 30/35.

Verzoeker deelt schriftelijk zijn opmerkingen mee omtrent dit ‘globaal advies’.

De raad van de arrondissementskamer gaat in op de argumentatie van verzoeker en formuleert een ‘bijkomend globaal advies’ – dat vervolgens het definitieve ‘globaal advies’ wordt – waarbij voor het criterium ‘bekwaamheid’ nu 22,5/25 in plaats van 21/25 wordt toegekend zodat de oorspronkelijk eindscore van 30/35 wordt verhoogd tot 31,5/35.

4.5. Eveneens op 15 augustus 2012 brengt de raad van de arrondissementskamer over de tussenkomende partij een ‘globaal advies’ uit. De tussenkomende partij krijgt 22,5/25 voor het criterium ‘bekwaamheid’ en 9/10 voor het criterium ‘vaardigheden’, hetgeen resulteert in een eindscore van 31,5/35.

De tussenkomende partij formuleert geen opmerkingen zodat het advies meteen het definitief ‘globaal advies’ wordt.

4.6. Respectievelijk op 3 en 4 oktober 2012 verstrekt de procureur des Konings te Leuven een gunstig advies met betrekking tot verzoeker en de tussenkomende partij.

Op 15 oktober 2012 verleent de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel een gunstig advies met betrekking tot verzoeker en de tussenkomende partij.

4.7. De FOD Justitie gaat overeenkomstig omzendbrief nr. 196 vervolgens over tot het opstellen van een rangschikking. Daarvoor beoordeelt zij de ‘anciënniteit/beroepservaring’ van de kandidaten. Verzoeker krijgt voor dit onderdeel een score van 31/35, de tussenkomende partij krijgt 35/35. Samen met de punten van het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer resulteert dit in 62,5/70 voor verzoeker en 66,5/70 voor de tussenkomende partij.

De tussenkomende partij behoort daarmee tot de zes kandidaten die *ex aequo* het hoogst gerangschikt staan met 66,5 punten. Omdat slechts twee vacatures werden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2012 “en aldus niet alle kandidaten die een zelfde hoge score hebben gekregen voor een benoeming in aanmerking komen, gelet op het beperkt aantal in te vullen ambten”, aldus de considerans van het benoemingsbesluit, “[is] het dus nodig [...] om toepassing te maken van de bijkomende criteria om tot een keuze te kunnen komen”. Voor deze zes kandidaten worden dan de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ beoordeeld om een kandidaat te selecteren die voor benoeming in de vacante standplaats te Tienen zal worden voorgedragen. Verzoekers kandidatuur wordt niet verder onderzocht.

Uiteindelijk wordt de tussenkomende partij voor benoeming voorgedragen.

4.8. Bij koninklijk besluit van 17 juni 2013 wordt de tussenkomende partij benoemd tot gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arrondissement Leuven.

Bij ministerieel besluit van 11 juli 2013 wordt het kantoor van de tussenkomende partij gevestigd te Tienen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

5. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, in zoverre het gericht is tegen de impliciete beslissing om verzoeker niet te benoemen tot gerechtsdeurwaarder. Zij betoogt dat uit de door verzoeker aangevoerde middelen op geen enkele wijze blijkt dat enkel hij wettig zou kunnen zijn benoemd en dat het gegrond bevinden van de middelen dienvolgens niet tot het besluit kan leiden dat in haren hoofde enige verplichting bestond om hem tot gerechtsdeurwaarder te benoemen.

6. De tussenkomenende partij werpt in haar memorie een gelijkaardige exceptie op en stelt dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van de impliciete beslissing waarbij geweigerd wordt hem te benoemen aangezien hij niet aantoonde dat er in hoofde van de overheid een rechtsplicht zou bestaan om hem te benoemen. Zij wijst er voorts op dat verzoeker tegen de impliciete weigering om hem te benoemen zelfs geen rechtsmiddel aanvoert.

Beoordeling

7. Wordt, op beroep van een benadeelde kandidaat, de expliciete benoemingsbeslissing vernietigd, dan verdwijnt daardoor meteen ook de weigering om het voordeel van die benoeming aan de andere gegadigden te verschaffen, in zoverre ze alleen uit het bestaan van de benoemingsbeslissing kon worden afgeleid.

8. Niettemin heeft de rechtspraak in dergelijke gevallen aangenomen dat een verzoekende partij naast de nietigverklaring van de toewijzing van het voordeel aan de concurrent, supplementair ook de nietigverklaring kan vragen en kan verkrijgen van de uit die beslissing gebleken, impliciete weigering om het bewuste voordeel aan hemzelf toe te kennen. Overeenkomstig de rechtspraak van

de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, arresten nrs. 222.357 en 222.358 van 1 februari 2013, moet die jurisprudentiële techniek van de nietigverklaring van de impliciete weigeringsbeslissing weliswaar worden voorbehouden aan uitzonderlijke gevallen. Bij uitstek zo een exceptioneel geval is datgene waarin de verzoekende partij specifiek aannemelijk maakt, in haar middelen, dat het aan de derde verstrekte voordeel integendeel aan haarzelf moest zijn toegekend.

9. In dit licht – zoals de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak heeft uiteengezet in de voormelde arresten – wordt niet aangenomen dat het beroep tegen de impliciete weigering om verzoeker te benoemen, *a priori* onontvankelijk is. De exceptie vermag dus niet te beletten dat wordt overgegaan tot een onderzoek van de middelen die tegen de impliciete weigeringsbeslissing zijn aangevoerd en waarvan verzoeker in zijn stukken – al dan niet terecht – betoogt dat hun gegrondheid de verwerende partij geen andere keuze laat dan hem te benoemen.

De beoordeling van de exceptie leidt aldus tot die van de grond van het geschil en gaat erin op.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

10. Het middel is ontleend aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formelemotiveringswet), van artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek, en van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiëlemotiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een *eerste onderdeel* van het middel klaagt verzoeker aan dat enkel voor de kandidaten met de hoogste totale score in de door de FOD Justitie opgestelde rangschikking, ook de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ bij de beoordeling van hun kandidatuur werden betrokken. Verzoeker betoogt dat het niet pertinent is om de ‘andere elementen’ bij de ene kandidaat wel en bij de andere niet in de beoordeling van de kandidatuur te betrekken. De ‘andere elementen’ zijn immers minstens even relevant voor een beoordeling van de geschiktheid van de kandidaten en maken voor alle kandidaten een onderdeel uit van de titels en verdiensten op basis waarvan hun kandidatuur moet worden beoordeeld. Hij stelt dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat alle kandidaten een gelijke kans op benoeming krijgen op grond van alle elementen die relevant zijn om hun geschiktheid te beoordelen. Verzoeker merkt nog op dat in het bestreden benoemingsbesluit, ofschoon erin wordt gesteld dat de ‘andere elementen’ een meerwaarde voor de kandidatuurstelling kunnen betekenen, niet wordt gemotiveerd waarom dit enkel zou gelden voor de kandidaten die de hoogste totale score behaalden. Hij wijst er ten slotte nog op dat bij een eerdere benoemingsprocedure in 2009 wel bij alle kandidaten met de ‘andere elementen’ rekening werd gehouden en dat hij op dat moment hiervoor een score van 6 punten kreeg terwijl de tussenkomende partij voor dit onderdeel slechts 3 punten kreeg toegekend. Bovendien heeft hij sindsdien nog zeven studiedagen en diverse stages gevolgd terwijl de tussenkomende partij slechts drie studiedagen heeft gevolgd, zodat hij ook nu nog voor de ‘andere elementen’ een duidelijk hogere score dan de tussenkomende partij zou halen.

In een *tweede onderdeel* van het middel beklaagt verzoeker er zich over dat blijkens het bestreden benoemingsbesluit de score voor het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ door de FOD Justitie tot stand is gekomen door een louter mathematische optelsom van het aantal jaren ervaring, zonder inhoudelijke beoordeling van die ervaring, en dat aan dit onderdeel een onevenredig groot aantal punten wordt toegekend. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 214.652 van 15 juli 2011 reeds geoordeeld dat het toekennen van 40 van de 70 te behalen punten aan een louter mathematische berekening van de beroepservaring kennelijk

onevenredig is in verhouding met het toekennen van 30 punten aan inhoudelijke waardering. Dat thans 35 van de 70 te behalen punten aan een louter mathematische berekening van de beroepservaring worden toegekend is, aldus verzoeker, niet wezenlijk verschillend.

Voorts klaagt verzoeker aan dat voor het criterium ‘ervaring in het arrondissement’ enkel rekening wordt gehouden met de jaren ervaring als kandidaat-gerechtsdeurwaarder in een gerechtsdeurwaarderskantoor en niet met andere relevante ervaring in het arrondissement zoals bijvoorbeeld zijn stage in een gerechtsdeurwaarderskantoor, het school lopen of het wonen in het arrondissement. Hij betoogt dat hij veertien maanden ervaring in het arrondissement tekort kwam om het maximum van de punten op dit criterium te behalen en daardoor van een verdere beoordeling werd uitgesloten, zodat aangenomen moet worden dat dit criterium *de facto* als een uitsluitingscriterium wordt gehanteerd. De Raad van State heeft, aldus verzoeker, in arrest nr. 198.174 van 24 november 2009 reeds geoordeeld dat een dergelijke uitsluiting berust op een criterium dat niet pertinent is, en dat die uitsluiting kennelijk onevenredig is met het beoogde doel zijnde de selectie van de meest geschikte kandidaten.

11. In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker met betrekking tot het *eerste onderdeel* van het middel de stelling van de verwerende partij te betwisten, dat de criteria die in aanmerking werden genomen tijdens de eerste fase van de beoordeling van de kandidaturen absoluut noodzakelijk zijn om het ambt van gerechtsdeurwaarder te vervullen terwijl het ‘andere elementen’-criterium dit niet zou zijn. Hij stelt dat de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ essentiële elementen zijn die behoren tot het geheel van titels en verdiensten van de kandidaten en onder meer aantonen dat de betrokken kandidaat zich bijschoolt en zich voortdurend inhoudelijk en organisatorisch in zijn beroep verdiept, zodat deze net veel belangrijker zijn om aan te tonen dat een kandidaat inhoudelijk bekwaam is om het ambt van gerechtsdeurwaarder te vervullen dan een louter mathematische beoordeling van het aantal jaren dat een kandidaat-gerechtsdeurwaarder in het gerechtelijk arron-

dissement actief is geweest. Hij vindt het dan ook onredelijk dat zijn gebrek aan veertien maanden ervaring in het arrondissement niet gecompenseerd kan worden door de uitgebreide lijst van ‘andere elementen’ die hij kan voorleggen.

Wat het *tweede onderdeel* van het middel betreft, herhaalt verzoeker dat de helft van de te behalen punten wordt toegekend op basis van een louter mathematische beoordeling van de opgedane ervaring, wat er *de facto* toe leidt dat een kandidaat uitgesloten wordt bij één jaar ontbrekende ervaring, zodat de inhoudelijke beoordeling in het advies van de arrondissementskamer er in de praktijk niet meer toe doet. Hij stelt dat de mathematisch beoordeelde criteria niet dermate doorslaggevend mogen zijn dat ze *de facto* als uitsluitingscriteria worden gehanteerd.

Op de opmerking van de verwerende partij dat hij, buiten de ervaring die hij als kandidaat-gerechtsdeurwaarder in een gerechtsdeurwaarderskantoor heeft verworven, geen elementen aanhaalt die een voor het ambt van gerechtsdeurwaarder relevante ervaring in het arrondissement aantonen, repliceert verzoeker dat hij zijn stage heeft verricht in een gerechtsdeurwaarderskantoor te Leuven. Hij betoogt dat hij tijdens die stage kennis heeft verworven met betrekking tot de eigenheden van het arrondissement en dat de verwerende partij nergens verantwoordt waarom hiermee geen rekening werd gehouden. Hij merkt voorts op dat hij sinds juli 2011 werkzaam is op het kantoor van gerechtsdeurwaarder J.H., wiens plaats thans in het geding is, en dat zijn kennis van dit kantoor duidelijk als een positief punt in zijn kandidatuur te beoordelen is. Voorts wijst verzoeker erop dat twee van de kandidaten die het maximum aantal punten kregen reeds meerdere jaren niet meer in het arrondissement werkzaam zijn. Hij stelt dat het aannemelijk is dat hun kennis van de eigenheden van het arrondissement ondertussen is afgenomen. Hij klaagt aan dat van enige compensatie voor de kandidaten die op het moment van het indienen van de kandidatuur nog in het arrondissement actief zijn tegenover kandidaten die er reeds jaren niet meer actief zijn, geen sprake is. Eén en ander toont volgens hem aan dat de louter mathematische beoordeling van de ervaring niet pertinent en bovendien onredelijk is.

Verzoeker betwist vervolgens de stelling van de verwerende partij dat er een wezenlijk onderscheid zou bestaan tussen de vroegere situatie waarbij 40 van de 70 punten voor de anciënniteit werden toegekend en de huidige situatie waarbij dit onderdeel voor 35 van de 70 punten telt. Hij argumenteert dat in de beide gevallen het niet behalen van het maximum op dit onderdeel, zelfs met slechts één punt tekort voor de ervaring in het arrondissement, niet meer kan worden goedge maakt door een hogere score op andere criteria en leidt tot het weren van de kandidaat, zelfs indien de kandidaat op de subcriteria ‘globale ervaring’ of ‘plaatsvervangingen’ over het dubbel beschikt van de ervaring die nodig is om de maximumscore op deze criteria te halen.

Voorts betoogt verzoeker dat het aantal punten dat wordt toegekend aan het criterium ‘ervaring in het arrondissement’ in wanverhouding staat tot het aantal punten dat wordt toegekend voor het criterium ‘plaatsvervangingen’ aangezien het aantal dagen plaatsvervangingen dat een kandidaat heeft verricht een veel beter beeld geeft van zijn ervaring dan het aantal jaren dat hij in het arrondissement werkzaam is geweest.

Verzoeker stelt vervolgens ook dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende en de tussenkomende partij stellen, het gewicht van de mathematische beoordeling van de ervaring van de kandidaten in het nieuwe systeem enkel groter is geworden in vergelijking met omzendbrief nr. 116.

Ten slotte beklagt verzoeker er zich nog over dat bij de beoordeling van de ervaring van de kandidaten geen rekening wordt gehouden met nuttige ervaring die de kandidaat in andere arrondissementen heeft opgedaan en die nuttig kan zijn voor het arrondissement waarvoor de betrokkene zich kandidaat stelt, zoals dit bijvoorbeeld het geval is voor sekwesterprocedures en procedures inzake beslag op schepen.

12. In zijn laatste memorie stelt verzoeker met betrekking tot het *eerste onderdeel* van het middel dat hij niet het gebruik van een getrapte beoorde-

ling van de kandidaturen bekritiseert, maar wel de pertinentie van de criteria die in de eerste fase van de beoordeling werden gebruikt. Hij erkent dat het criterium ‘ervaring in het arrondissement’ op zich een rol kan spelen bij de beoordeling van de algemene beroepsbekwaamheid maar stelt dat de concrete toepassing ervan *in casu* als een uitsluitingscriterium het criterium van zijn pertinentie ontdoet en geenszins redelijk is. In arrest nr. 198.174 van 24 november 2009 heeft de Raad van State uitdrukkelijk gesteld dat de vereiste dat de kandidaten een aantal jaren verbonden moeten zijn aan een gerechtsdeurwaarderskantoor in het gerechtelijk arrondissement geen pertinent criterium is om kandidaten uit te sluiten van een verder doorgedreven onderzoek van de aanspraken en verdiensten en dat die uitsluiting kennelijk onevenredig is met het beoogde doel, namelijk de selectie van de meest geschikte kandidaat. Ook in arrest nr. 207.661 van 27 september 2010 heeft de Raad van State geoordeeld dat het criterium niet kan primeren op andere relevante beoordelingscriteria. Volgens verzoeker is de toepassing van het criterium ‘ervaring in het arrondissement’ als uitsluitingscriterium des te minder redelijk en pertinent in het licht van de elementen die vervolgens in een tweede fase van de beoordeling onderzocht worden. Hij betoogt voorts dat, aangezien hij op het ogenblik van de bestreden benoeming meer dan zes jaar ervaring in het gerechtelijk arrondissement Leuven had, niet betwist kan worden dat hij wel degelijk voldoende ervaring in het arrondissement had om er het ambt van gerechtsdeurwaarder uit te oefenen en stelt dat dit een reden te meer is waarom alle relevante criteria bij de beoordeling van zijn kandidatuur betrokken moesten worden. Het loutere feit dat de tussenkomende partij meer ervaring heeft in het arrondissement kan volgens verzoeker niet naar redelijkheid verantwoorden waarom bij de beoordeling van de tussenkomende partij wel rekening werd gehouden met de ‘andere elementen’. Indien alle relevante elementen in rekening waren genomen had de verwerende partij dan ook hem moeten benoemen en niet de tussenkomende partij, zo besluit verzoeker.

Verzoeker betwist met betrekking tot het *tweede middelonderdeel* dat voor het criterium ‘anciënniteit/beroepservaring’ ook een kwalitatieve beoordeling van de ervaring wordt gedaan doordat uit het aantal plaatsvervan-

gingen, indien dit meer dan 700 dagen bedraagt, blijkt dat een kandidaat voldoende bekwaam geacht wordt door een titularis om hem te kunnen vervangen. Hij stelt dat uit het aantal dagen plaatsvervangingen geenszins de inhoud van het geleverde werk blijkt. Bovendien gebeurt bij de beoordeling van dit criterium ook niet de vereiste vergelijking tussen de kandidaten; het feit dat iemand voldoende bekwaam geacht wordt omdat hij meer dan 700 dagen plaatsvervangingen heeft, toont geenszins aan dat de ene kandidaat meer of minder bekwaam zou zijn dan de andere. Het criterium is, zo besluit verzoeker, niet meer dan een louter mathematische optelsom. Verzoeker merkt op dat de Raad van State in arrest nr. 214.650 van 15 juli 2011 bovendien uitdrukkelijk heeft gesteld dat de puntentoekenning op ‘anciënniteit/beroepservaring’ zoals voorgeschreven door omzendbrief nr. 116, die eveneens voorzag in een puntentoekenning op het criterium ‘plaatsvervangingen’, een zuiver mathematische berekening inhield.

Voorts benadrukt verzoeker dat het subcriterium ‘beroepservaring in het arrondissement’ wel degelijk als een echt uitsluitingscriterium moet worden beschouwd aangezien hij op basis van dit ene criterium van een verdere beoordeling werd uitgesloten. Hij verduidelijkt dat gelet op het aanzienlijk aantal kandidaat-gerechtsdeurwaarders er steeds kandidaten zullen zijn die over acht jaar beroepservaring in het arrondissement beschikken en dus het maximum van de punten op dit criterium zullen behalen en dat noopt, zo stelt verzoeker, tot het besluit dat volgens de criteria van omzendbrief nr. 196 zoals deze op voorhand vastlagen, een kandidaat die niet over de volle acht jaar beroepservaring beschikt sowieso van een verdere beoordeling wordt uitgesloten.

Beoordeling

a. eerste middelonderdeel

13. Het recht van gelijke toegang tot de overheidsbetrekkingen vereist dat de overheid op een zorgvuldige wijze de kandidaten vergelijkt aan de hand van objectieve en pertinente criteria. In artikel 512 van het Gerechtelijk

Wetboek, waarin toentertijd de te volgen procedure bij de benoeming van een gerechtsdeurwaarder werd geregeld, is niet bepaald welke criteria de benoemende overheid moet hanteren bij haar vergelijking van de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hieruit volgt dat de overheid over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft de criteria die zullen worden gebruikt en het gewicht dat aan deze criteria zal worden toegekend, vooropgesteld dat ze objectief en pertinent zijn en op alle kandidaten op gelijke wijze worden toegepast. De Raad van State mag zich op dit vlak niet in de plaats van de overheid stellen. Hij mag wel nagaan of de benoemende overheid op een willekeurige wijze van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik heeft gemaakt. Dit zal enkel het geval zijn indien de benoemende overheid handelt op een wijze waarop geen ander naar kennis en kunde redelijk bekwaam en naar feitelijk optreden redelijk handelend bestuur in dezelfde omstandigheden zou handelen. Dan moet worden vastgesteld dat de benoemende overheid onredelijk heeft gehandeld en dient de Raad van State betuigend op te treden.

14. Uit de gevolgde procedure en het bestreden benoemingsbesluit blijkt dat het bestuur er te dezen voor geopteerd heeft om zich naar de aanbevelingen van omzendbrief nr. 196 te richten. Zoals uit de beoordeling van het derde middel zal blijken is deze keuze geenszins onwettig.

Voor de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten worden in omzendbrief nr. 196 criteria uiteengezet en wordt aan die criteria een gewicht toegekend (zie *sub* 3.3.4). Er wordt een getrapte beoordelingsprocedure gehanteerd – waarvan verzoeker, volkomen terecht, de wettigheid van het gebruik ervan op zich niet betwist – waarbij in een eerste fase criteria die betrekking hebben op ‘anciënniteit/beroepservaring’ en criteria die betrekking hebben op ‘bekwaamheid en vaardigheden’ worden onderzocht en gequoteerd. Nadien wordt aan de hand van die quoterings een rangschikking opgesteld en pas indien meerdere kandidaten een gelijke puntenscore behalen wordt vervolgens een bijkomend criterium onderzocht, namelijk ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’. Dat sommige kandidaten op grond van

hun dossier niet doorstoten naar de volgende fase is eigen aan zo een getrappt onderzoek. Dit betekent echter niet dat de eerste criteria *de iure* een uitsluitingsgrond vormen.

15. Verzoeker kreeg voor ‘anciënniteit/beroepservaring’ 31 op 35 punten en voor ‘bekwaamheid en vaardigheden’ 31,5 op 35 punten. Verzoeker scoorde aldus 62,5 op 70.

Van de andere kandidaten scoorden er acht het maximum van 35 op 35 voor ‘anciënniteit/beroepservaring’ en van deze acht nog eens zes de hoogste score van 31,5 op 35 voor ‘bekwaamheden en vaardigheden’. Deze zes kandidaten, waaronder de tussenkommende partij, haalden aldus de hoogste totale score van 66,5 op 70.

Aangezien slechts twee vacante betrekkingen te begeven waren, werd verzoekers kandidatuur niet langer in aanmerking genomen en werden enkel voor de zes kandidaten met de hoogste score de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ onderzocht.

16. De kern van verzoekers betoog in dit middelonderdeel is dat het bestuur, wegens de aard van de gekozen criteria, niet pas in een tweede fase van de beoordeling enkel voor de kandidaten met de hoogste puntenscore de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ mocht onderzoeken.

De Raad van State dient, rekening houdend met zijn hiervóór uiteengezette bevoegdheid dienaangaande, na te gaan of het bestuur dusdoende op een redelijke wijze heeft gehandeld. Hij mag met andere woorden niet eigen criteria opleggen of hun gewicht bepalen, noch de criteria die verzoeker adequaat acht substitueren aan de keuze van het bestuur.

17. Van de criteria die in een eerste fase van de beoordeling van de kandidaten werden gehanteerd kan geenszins worden gesteld dat ze niet objectief zouden zijn of onvoldoende in verband zouden staan met het te begeven ambt.

Er kan bezwaarlijk worden betwist dat het criterium ‘anciënniteit/beroepservaring’ – toegespitst naar ‘globale ervaring’, ‘ervaring in het arrondissement’ en ‘plaatsvervangingen’ – objectief en pertinent is, al is het maar omdat ervaring of anciënniteit in het algemeen zeer dikwijls – en terecht – als een beoordelingscriterium wordt gehanteerd. Dit criterium werd als volgt ingevuld: 20 punten voor ‘globale ervaring’ – 2 punten per jaar, waarbij maximaal tien jaren in aanmerking worden genomen; 8 punten voor ‘ervaring in het arrondissement’ – 1 punt per jaar, waarbij maximaal acht jaren in aanmerking worden genomen; en 7 punten voor ‘plaatsvervangingen’ – 1 punt per blok van honderd dagen plaatsvervangingen waarbij het maximum wordt bereikt bij zevenhonderd dagen plaatsvervangingen. Ook dit is geenszins onredelijk. In het bijzonder houdt het maximum er telkens rekening mee dat nuttige beroepservaring vanaf een zeker ogenblik niet meer in rechtstreeks verband staat met de anciënniteit.

Voorts is rekening gehouden met de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaat zoals deze werden beoordeeld in het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer. Dit is evenmin een onwettig criterium.

De toepassing van de voornoemde criteria kan er inderdaad toe leiden dat verzoeker niet meer voor een benoeming in aanmerking komt omdat hij, in zijn visie, enkel en alleen veertien maanden ervaring in het arrondissement te weinig heeft. Een eventueel tekort resulteert niet rechtstreeks uit de keuze voor dit subcriterium *in abstracto*, maar wel uit de confrontatie van het cv van verzoeker met dat van zijn concurrenten. Dit maakt deze criteria, en in het bijzonder het subcriterium ‘ervaring in het arrondissement’ evenwel nog niet onwettig. Zoals bij de beoordeling van het tweede onderdeel van het middel zal blijken is het subcriterium ‘ervaring in het arrondissement’ hier niet op een onwettige manier gehanteerd.

18. Met verzoeker kan worden aangenomen dat de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ een meerwaarde voor de kandidatuurstelling betekenen. Dit houdt evenwel niet in dat de benoemende overheid steeds verplicht zou zijn om dit criterium hoe dan ook en van in het begin bij de vergelijking van de kandidaten te betrekken. Het is geenszins in rechte verwerpelijk dat de overheid in een eerste fase van de beoordeling van de kandidaten hun ‘anciënniteit/beroepservaring’ en ‘bekwaamheid en vaardigheden’ onderzoekt om hun geschiktheid te beoordelen en pas nadien, voor de meest geschikt bevonden kandidaten, de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ en aldus dit criterium als minder primordiaal beschouwt, wat nog niet wil zeggen dat dit criterium niet relevant zou kunnen zijn.

19. In de motivering van het benoemingsbesluit wordt overigens afdoende aangegeven waarom de benoemende overheid de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’ niet van bij het begin bij de beoordeling van alle kandidaturen betrok: het is een criterium dat slechts in een latere fase wordt gehanteerd, als de eerste twee criteria niet volstaan om aan te geven wie benoemd moet worden.

20. De omstandigheid dat in een eerdere benoemingsprocedure in 2009 wel bij alle kandidaten rekening werd gehouden met het criterium ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’, betekent niet dat de verwerende partij dit ook bij de thans voorliggende benoemingsprocedure diende te doen. Zij is geenszins verplicht om bij elke benoemingsprocedure exact dezelfde criteria te hanteren en de kandidaten voor een benoeming kunnen er geenszins gerechtvaardigd op vertrouwen dat een benoemingsprocedure op grond van precies dezelfde criteria zal gebeuren als bij eerdere benoemingen het geval was.

Dat verzoeker in het kader van de benoemingsprocedure in 2009 voor het criterium een hogere score haalde dan de tussenkomende partij en dit

mogelijk vandaag ook nog steeds het geval zou zijn, maakt de beslissing van de verwerende partij om bij de voorliggende benoemingsprocedure in een eerste fase van de beoordeling van de kandidaturen geen rekening te houden met het criterium, dan ook niet onwettig.

21. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

b. tweede middelonderdeel

22. Het criterium ‘anciënniteit/beroepservaring’ staat op evenveel – 35 van de 70 – punten als het criterium ‘bekwaamheid en vaardigheden’.

Er kan bezwaarlijk worden ontkend dat de anciënniteit en, daarmee samenhangend, de beroepservaring belangrijke, objectieve en pertinente criteria zijn om de geschiktheid van de kandidaten te beoordelen. Het is verantwoord dat de periode waarin de kandidaten beroepservaring – zowel globale beroepservaring als beroepservaring in het arrondissement – hebben opgedaan betrokken wordt bij de afweging van de kandidaturen. Dat de helft van de punten aan dit onderdeel wordt toegekend, is dan ook aanvaardbaar, mede gelet op de hiervóór gemaakte vaststelling dat de beroepservaring wordt afgetopt.

23. Anders dan verzoeker stelt moet niet de maximumscore op het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ worden behaald om de beste totaalscore te behalen en te worden toegelaten tot een tweede fase van de beoordeling van de kandidaturen. Een minder goede score op ‘anciënniteit/beroepservaring’ kan immers nog worden ondervangen door een hogere score voor het onderdeel ‘bekwaamheid en vaardigheden’.

Het behalen van de hoogste score voor ‘anciënniteit/beroepservaring’ sluit dan weer niet uit dat een kandidaat lager zou kunnen scoren op ‘bekwaamheid en vaardigheden’ dan een medekandidaat met een geringere score

op ‘anciënniteit/beroepservaring’ en daardoor, wat zijn totaalscore betreft, minder punten zou behalen dan deze medekandidaat.

24. Eveneens ten onrechte stelt verzoeker dat de beoordeling van het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ louter gebeurt op grond van het aantal jaren dat een kandidaat het beroep van kandidaat-gerechtsdeurwaarder heeft uitgeoefend, ongeacht de inhoud die aan die functie gegeven werd. Met verzoeker kan in zoverre worden meegegaan, dat het beoordelingscriterium geen inhoudelijke waardering bevat van de door elke kandidaat concreet opgedane ervaring. Niettemin betekent het zwaarder gewicht dat wordt gegeven aan de ervaring in het arrondissement of door plaatsvervangingen dat in de zuiver mathematische benadering onrechtstreeks toch een kwalitatief aspect meespeelt. Zoals de tussenkomende partij in haar memorie terecht opmerkt zal een kandidaat slechts een groot aantal plaatsvervangingen op zijn naam kunnen schrijven wanneer hij door een gerechtsdeurwaarder voldoende bekwaam geacht wordt om als zijn plaatsvervanger op te treden. In het criterium ‘plaatsvervangingen’ zit dus ook, minstens impliciet, een inhoudelijke waardering vervat. Bovendien blijkt de verwerende partij zelf grenzen aan het gewicht van de ‘anciënniteit/beroepservaring’ te hebben gesteld: zo wordt de ‘globale beroepservaring’ slechts voor maximum tien jaar in aanmerking genomen en de ‘beroepservaring in het arrondissement’ voor maximum acht jaar.

Hoe dan ook staat dit criterium niet alleen en wordt evenzeer gekeken naar ‘bekwaamheid en vaardigheden’.

25. Zoals de Raad van State onder meer in arrest 214.648 van 15 juli 2011 heeft geoordeeld, is het beroep van gerechtsdeurwaarder door de wetgever op het niveau van het gerechtelijk arrondissement geregeld, waaruit dan ook volgt dat het verantwoord is dat een periode van beroepservaring in het arrondissement waar de vacature zich voordoet in aanmerking wordt genomen om de algemene ervaring in het ambt van gerechtsdeurwaarder beter te duiden in het licht van de concreet te begeven betrekking. Het ligt immers voor de hand dat de inhoud van het werk en

de wijze van werken kan verschillen naargelang het arrondissement. Gedacht wordt daarbij aan de toepassing van procedures die in een bepaald arrondissement meer dan in andere aan de orde zijn, aan de kennis van de plaatselijke reglementen en onderrichtingen, aan de gebruiken in de omgang met collega's, met de gerechtelijke instanties en met de rechtsonderhorigen en dies meer. Het is dan ook niet onlogisch om, naast de periode van 'globale ervaring', ook rekening te houden met de periode waarin de kandidaat ervaring heeft opgedaan in het arrondissement en hem voor die meerwaarde bijkomend punten toe te kennen.

Het gebruik van het criterium 'beroepservaring in het arrondissement' heeft er inderdaad toe geleid dat verzoeker niet voor een benoeming in aanmerking kwam. Dit maakt het criterium evenwel nog niet onwettig.

26. Anders dan verzoeker beweert is het voornoemde criterium niet toegepast als een echt uitsluitingscriterium. Dit zou pas het geval zijn indien de verwerende partij op voorhand een minimum aantal jaren beroepservaring in het gerechtelijk arrondissement eiste, bij gebreke waarvan een kandidaat wordt uitgesloten. Verzoeker heeft op het criterium enkel een lagere score behaald dan bepaalde medekandidaten omdat hij, in tegenstelling tot deze kandidaten, onvoldoende jaren als kandidaat-gerechtsdeurwaarder in het arrondissement Leuven heeft gewerkt om de maximumscore op dit criterium te behalen. Aan het criterium werd, anders dan in de arresten waaraan verzoeker refereert, te dezen ook niet uitsluitend of voor het overgrote deel belang gehecht bij de eerste fase van de beoordeling van de kandidaten. Deze rechtspraak, nog daargelaten de vraag of de interpretatie die verzoeker eraan geeft de juiste is, kan te dezen dan ook geen toepassing vinden.

27. Er werd voor het criterium 'ervaring in het arrondissement' inderdaad enkel rekening gehouden met de ervaring als kandidaat-gerechtsdeurwaarder in het betreffende arrondissement. Het is niet onwettig om de stage niet in aanmerking te nemen, aangezien de stagiair nog geen volwaardige kandidaat-gerechtsdeurwaarder is. Evenmin is het onwettig om enkel de

ervaring als kandidaat-gerechtsdeurwaarder in aanmerking te nemen en niet de andere ervaringen die in een gerechtelijk arrondissement werden opgedaan. Het is inderdaad als kandidaat-gerechtsdeurwaarder dat kennis wordt opgedaan en ervaring met specifieke regels voor het desbetreffende arrondissement, specifieke werkmethodes, bepaalde kwesties die zich in het betrokken arrondissement veelvuldiger voordoen dan in andere arrondissementen, en zo meer. Voor andere ervaringen – het school lopen of het wonen in het arrondissement – mag de directe relevantie voor de vertrouwdsheid met de gang van zaken voor gerechtsdeurwaarders in een bepaald arrondissement toch meer in vraag worden gesteld.

28. Naast de beoordeling van de ‘anciënniteit/beroepservaring’ – wat, zoals zo-even uiteengezet is, al geen zuivere kwantitatieve beoordeling is – werden ook de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaten onderzocht, hetgeen een zuiver inhoudelijke beoordeling is aan de hand van het advies van de raad van de arrondissementskamer. Het inhoudelijke aspect van de beoordeling van de kandidaten is aldus voldoende aan bod gekomen. Anders dan het geval is in arrest nr. 214.652 van 15 juli 2011 waaraan verzoeker refereert, wordt de inhoudelijke waardering niet overschaduwd door de louter kwantitatieve. Overigens is ook het bij *ex aequo* finaal doorslaggevend criterium ‘andere elementen’ inhoudelijk van aard.

29. In zijn memorie van wederantwoord formuleert verzoeker dan nog een aantal bijkomende kritieken met betrekking tot de gehanteerde criteria, inzonderheid waar hij stelt dat geen rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat bepaalde kandidaat-gerechtsdeurwaarders al een tijd niet meer in het arrondissement werkzaam zijn; dat er een wanverhouding bestaat tussen de punten die worden toegekend aan het criterium ‘ervaring in het arrondissement’ en de punten die worden toegekend aan het criterium ‘plaatsvervangingen’ en dat er geen rekening wordt gehouden met ervaring die werd opgedaan buiten het arrondissement die van nut kan zijn binnen het arrondissement waar de vacante plaats te begeven is.

Het gaat om argumenten die verzoeker ook in zijn verzoekschrift had kunnen aanvoeren en die bijgevolg laattijdig zijn aangebracht en om die reden onontvankelijk zijn.

30. Het tweede onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

c. besluit

31. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

32.1. Het middel is ontleend aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, van artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* en de materiëlemotiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

32.2. In het *eerste onderdeel* van het middel klaagt verzoeker aan dat, in strijd met de formele- en de materiëlemotiveringsplicht, noch in het bestreden benoemingsbesluit, noch in de documenten waarnaar in dit besluit wordt verwezen, een berekening terug te vinden is van de hem toegekende punten voor ‘anciënniteit/beroepservaring’ en dat aldus nergens wordt verduidelijkt op basis waarvan de verwerende partij hem een totaal van 31 punten voor dit onderdeel heeft toegekend.

Voorts voert hij aan dat de berekening van de punten voor dat onderdeel op grond van de criteria zoals vermeld in het bestreden besluit en in omzendbrief nr. 196 een ander resultaat geeft dan het resultaat dat in het bestreden besluit wordt vermeld, hetgeen in strijd is met het beginsel *patere legem quam ipse*

fecisti. Hij rekent voor dat hij 33 of minstens 32 punten had moeten scoren: twintig punten voor ‘globale ervaring’ aangezien hij meer dan elf jaar globale ervaring heeft; zes punten voor ‘ervaring in het arrondissement’ aangezien hij op het ogenblik van de bestreden benoeming zes jaar en tien maanden ervaring had in het arrondissement Leuven – minstens vijf punten indien enkel rekening wordt gehouden met het aantal jaren ervaring op het ogenblik van het indienen van de kandidatuur – en zeven punten voor ‘plaatsvervangingen’ aangezien hij meer dan 700 vervangingen heeft gedaan.

32.3. In het *tweede onderdeel* van het middel klaagt verzoeker aan dat de minister van Justitie bij de voordracht van de kandidaten klakkeloos het ‘globaal advies’ van de arrondissementskamer heeft overgenomen en daaromtrent in het bestreden benoemingsbesluit zelfs stelt dat het “als zodanig niet aan de Minister van Justitie toekomt om het onderzoek van de dossiers dat heeft geleid tot de beoordeling vanwege de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders en de overeenstemmende adviesverlening over te doen”. Hij betoogt dat de minister noch de dossiers die hebben geleid tot beoordeling door de raad van de arrondissementskamer, noch de verleende adviezen zelf heeft bekeken, laat staan deze inhoudelijk onderzocht, en aldus *de facto* de bevoegdheid om kandidaten voor te dragen aan de raad van de arrondissementskamer heeft gedelegeerd nu blijkt dat de kandidaten die niet de maximumscore voor het ‘globaal advies’ halen sowieso niet meer worden voorgedragen. Dit is, zo stelt verzoeker, in strijd met artikel 512, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek en toont aan dat de minister bij de voordracht zeer onzorgvuldig tewerk is gegaan. Verzoeker betoogt dat dit des te meer klemmt nu vastgesteld moet worden dat het ‘globaal advies’ van de raad van de arrondissementskamer zeer summier gemotiveerd is en geen concrete elementen vermeldt. Hij stelt dat het over hem uitgebrachte ‘globaal advies’ beperkt blijft tot stijlclausules en dat, voor zover hij kon nagaan, dit voor elk uitgebracht globaal advies het geval is. Hij merkt ook op dat het advies dat over de tussenkomende partij werd verleend quasi identiek is aan het advies dat met betrekking tot zijn kandidatuur werd verleend. De benoeming van een gerechtsdeurwaarder hangt

daardoor af van minder dan negen regels algemene, niet feitelijk onderbouwde tekst, aldus verzoeker.

32.4. Verzoeker besluit dat het voor hem onmogelijk is zich ervan te vergewissen of de benoemde kandidaten en de andere kandidaten met de hoogste *ex aequo* score al dan niet terecht het maximum van de punten kregen toegekend.

33.1. In zijn memorie van wederantwoord wijst verzoeker erop dat hij een evident belang heeft om te weten hoe zijn punten en die van de andere kandidaten werden berekend aangezien hij op grond van het bestreden benoemingsbesluit niet kan oordelen of de onderlinge vergelijking van de kandidaten correct is gebeurd.

Hij merkt vervolgens op dat de verwerende partij *de facto* toegeeft dat het aantal jaren ervaring in het arrondissement een uitsluitingscriterium is aangezien zij stelt dat het niet uitmaakt of een kandidaat een punt meer of minder krijgt toegekend indien het maximum van de punten niet wordt behaald. Voorts stelt hij er akte van te nemen dat de verwerende partij in de memorie van antwoord erkent dat het middelonderdeel gegrond is vermits zij toegeeft dat hem te weinig punten werden toegekend en dat niet werd verduidelijkt hoe de punten werden berekend, hetgeen aantoont dat de bestreden benoeming onzorgvuldig werd genomen en niet afdoende gemotiveerd is. Ten slotte bestrijdt hij de stelling van de verwerende partij dat voor de beoordeling van de ervaring van de kandidaten enkel de datum van indiening van de kandidaturen als uitgangspunt kan worden genomen. Hij is van oordeel dat de bekwaamheid van een kandidaat-gerechtsdeurwaarder moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de benoemingsbeslissing wordt genomen aangezien het de bedoeling is dat de meest bekwame kandidaat op het ogenblik van de benoeming ook effectief wordt benoemd. Hij wijst er nog op dat bij de beoordeling van de kandidatuur van een andere benoemde kandidaat een publicatie in aanmerking werd genomen die dateert van na het indienen van de kandidaturen.

33.2. Aangaande het *tweede onderdeel* van het middel betoogt verzoeker er belang bij te hebben, zelfs al behaalt hijzelf het maximum van de punten, vermits zijn kritiek zich niet beperkt tot het ‘globaal advies’ dat over zijn eigen kandidatuur werd verleend maar betrekking heeft op de adviezen met betrekking tot alle kandidaten. Hij stelt dat alle adviezen in zeer algemene bewoordingen zijn opgesteld en niet concreet werden gemotiveerd, wat het voor hem onmogelijk maakt om na te gaan of de punten van de andere kandidaten correct werden toegekend en hetgeen ook de verwerende partij niet toeliet om tot een correcte rangschikking van de kandidaten te komen. Zijn belang bestaat erin dat hij moet kunnen nagaan of de andere kandidaten niet te veel punten kregen.

Ten gronde stelt verzoeker uit het betoog van de verwerende partij af te leiden dat de minister van Justitie enkel heeft onderzocht of de adviezen van de raad van de arrondissementskamer gemotiveerd waren, doch niet of deze adviezen beantwoorden aan de materiële motiveringsplicht. Hij doet gelden dat het bestreden benoemingsbesluit enkel de motivering van het advies van de raad van de arrondissementskamer overneemt maar hier geen enkele inhoudelijke motivering aan toevoegt. Vermits dit advies zelf niet afdoende is gemotiveerd moet een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld. Verzoeker herhaalt in dat verband dat het over hem uitgebrachte advies beperkt is tot algemene formules waarbij niet wordt verwezen naar concrete elementen uit het dossier en dat hetzelfde geldt voor het over de kandidatuur van de tussenkomen partij verleende advies, dat nauwelijks verschilt van het over hem uitgebrachte advies.

Voorts voert verzoeker aan dat de arrondissementskamer zich voor de beoordeling van de inhoudelijke kennis louter heeft gesteund op een mathematische beoordeling en dat van enige concrete inhoudelijke beoordeling dus geen sprake is; dat de adviezen van de raad van de arrondissementskamer een tegenstrijdigheid bevatten waar gesteld wordt dat de adviezen van de gerechtshoeven waar de postulanten werkzaam waren geen volledig objectief beeld geven van de postulanten om vervolgens louter op grond van deze adviezen te

besluiten dat de kandidaat tot ieders tevredenheid heeft gewerkt en een correcte instelling heeft; dat de raad van de arrondissementskamer geenszins de in de verleende adviezen vermelde vaststellingen met betrekking tot sociale en organisatorische vaardigheden, efficiëntie, en dergelijke meer kan hebben afgeleid uit het korte, algemene gesprek met de kandidaten, waarbij geen enkele vraag met betrekking tot de inhoudelijke bekwaamheid en vaardigheden werd gesteld zodat moet worden aangenomen dat de benoemingen onderworpen zijn aan de zuivere willekeur van de arrondissementskamer. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij deze gebreken in de motivering had kunnen opmerken op basis van een aandachtige lezing van de adviezen van de raad van de arrondissementskamer zonder dat zij daarvoor de volledige dossiers inhoudelijk diende te onderzoeken, maar dat de verwerende partij er zich toe heeft beperkt te controleren of er een motivering in de adviezen aanwezig was, zonder aandacht te schenken aan de inhoud van de adviezen en dat zij aldus de gebreken in de adviezen tot de hare heeft gemaakt.

34.1. In zijn laatste memorie stelt verzoeker nopens het *eerste onderdeel* van het middel nog dat hij niet weet hoe zijn punten werden toegekend, maar in zijn verzoekschrift enkel zijn punten heeft proberen te berekenen aan de hand van omzendbrief nr. 196, waarbij hij tot de vaststelling kwam dat de hem toegekende punten ook hiermee niet strookten. Hij merkt in dat verband nog op dat hij voorafgaand aan het indienen van het verzoekschrift aan de verwerende partij verduidelijking omtrent de puntentoekenning heeft gevraagd, maar dat hier nooit een duidelijk antwoord op kwam.

Hij stelt dat het aantal punten dat hem werd toegekend relevant is, al is het maar om aan te tonen dat hij slechts een dermate klein tekort had op het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ dat dit niet kon verantwoorden dat hij uit de verdere benoemingsprocedure werd uitgesloten.

Hij herhaalt ten slotte nog eens dat de omstandigheid dat de verwerende partij toegeeft dat de puntentoekenning foutief gebeurde, de onzorg-

vuldigheid aantoont waarmee zij de dossiers heeft behandeld en dat hij daardoor ook geen zekerheid kan hebben dat de vergelijking met andere kandidaten correct gebeurd is.

34.2. Aangaande het *tweede onderdeel* van het middel handhaaft verzoeker dat de minister de adviezen van de raad van de arrondissementskamer blindelings volgt, zodat zij *de facto* haar beslissingsbevoegdheid delegeert. Het betreft een delegatie van bevoegdheid voor wat betreft 35 van de 70 te behalen punten en een verschil van 1 punt kan reeds de doorslag geven, zo stelt verzoeker.

Voorts benadrukt hij dat de uitgebrachte adviezen vaag zijn, tegenstrijdigheden bevatten en nagenoeg identiek zijn zodat het onmogelijk is na te gaan of de werkelijke motieven die eraan ten grondslag liggen pertinent en draagkrachtig zijn. Hij betoogt dat er nochtans verschillen tussen de kandidaten moeten zijn, ook wanneer zij dezelfde score behalen, aangezien de carrière, ervaring en vaardigheden van kandidaten nooit identiek zijn. Minstens moet uit de motivering opgemaakt kunnen worden waar de verschillen en gelijkenissen tussen de kandidaten concreet liggen en op grond waarvan hen dezelfde of een verschillende score werd toegekend. Volgens verzoeker veronderstellen de formele- en de materiële motiveringsplicht immers niet enkel dat een kandidaat kan nagaan of hij voldoende punten kreeg toegekend, doch ook dat hij uit de beslissing kan afleiden of de andere kandidaten niet onterecht evenveel of meer punten kregen toegekend. Noch uit de adviezen van de raad van de arrondissementskamer, noch uit het bestreden benoemingsbesluit kan zulks worden afgeleid, zo stelt verzoeker nog.

Beoordeling

a. eerste middelonderdeel

35. Uit zijn uiteenzetting van de feiten en zijn toelichting bij het middelonderdeel blijkt dat verzoeker voldoende ervan op de hoogte is hoe de punten voor het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ worden berekend en hoe

de verwerende partij wat hem betreft tot een score van 31 op 35 is gekomen. Verzoeker verwijst immers uitdrukkelijk naar omzendbrief nr. 196 en naar het bestreden benoemingsbesluit, waarin wordt aangegeven op welke wijze punten voor dit onderdeel worden toegekend. Uit zijn uiteenzetting blijkt dat verzoeker wel degelijk wist of minstens kon weten hoe in zijn geval tot een score van 31 op 35 punten werd gekomen, namelijk 20 punten voor ‘globale ervaring’, 4 punten voor ‘ervaring in het arrondissement’ en 7 punten voor ‘plaatsvervangingen’.

Verzoeker heeft er dan ook geen belang bij om aan te voeren dat de berekening van de punten voor het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ niet in het bestreden benoemingsbesluit terug te vinden is en evenmin in de documenten waarnaar in het bestreden benoemingsbesluit wordt verwezen. Het middelonderdeel is in die mate niet ontvankelijk.

36. Zoals hierna *sub* 48 wordt toegelicht, heeft verzoeker er evenmin belang bij om aan te voeren dat zijn punten voor het criterium ‘ervaring in het arrondissement’ foutief werden berekend en dat hem minstens 5 of 6 punten moesten worden toegekend.

37. Het eerste onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

b. tweede middelonderdeel

38. Verzoeker voert aan dat de minister van Justitie in strijd met artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek haar bevoegdheid om aan de Koning een kandidaat voor benoeming voor te dragen *de facto* aan de raad van de arrondissementskamer heeft gedelegeerd.

39. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het wel degelijk de minister van Justitie zelf is die formeel de voordracht van de kandidaat heeft gedaan en niet de raad van de arrondissementskamer. Het is de minister die juridisch en

politiek verantwoordelijk is voor deze beslissing. Vervolgens heeft de Koning de voorgedragen kandidaat benoemd.

Er is alleszins dus geen sprake van een formele delegatie van bevoegdheid.

40. Of er een inhoudelijke delegatie van bevoegdheid is gebeurd hangt af van het antwoord op de vraag of de minister al dan niet zelf tot een vergelijking van de titels en verdiensten is overgegaan.

In dat verband moet vooreerst worden opgemerkt dat de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten verschillende onderdelen omvat. Zo is er het onderdeel ‘anciënniteit/beroepservaring’ – goed voor 35 van de 70 te behalen punten – waarover de bevoegde dienst van de FOD Justitie zich heeft gebogen en die zich voor de vergelijking van de kandidaten heeft gesteund op objectieve gegevens. Voorts is er ook het onderdeel ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaten – eveneens goed voor 35 van de 70 te behalen punten – dat voortgaat op het advies van de raad van de arrondissementskamer. De kandidaten worden gerangschikt naar gelang hun score op 70. Daarnaast zijn er nog de adviezen van de procureur des Konings en de procureur-generaal, die weliswaar gunstig moeten zijn maar die in principe geen invloed hebben op de rangschikking van de kandidaten. Indien kandidaten *ex aequo* gerangschikt staan worden nog andere criteria gehanteerd.

Als verzoeker stelt dat de minister van Justitie haar beoordelingsbevoegdheid op het vlak van de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten heeft gedelegeerd, kan die stelling aldus geenszins opgaan voor de gehele vergelijking van de titels en verdiensten, maar hooguit voor één onderdeel ervan, namelijk de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaten waarover de raad van de arrondissementskamer heeft geadviseerd.

De formulering daaromtrent in het bestreden besluit dat het haar “niet toekomt” het onderzoek van de dossiers over te doen is beslist ongelukkig, maar hieruit afleiden dat de minister van Justitie haar bevoegdheid zou hebben gedelegeerd gaat een brug te ver. De overweging moet eerder zo worden begrepen dat de minister zich wenst te richten naar de expertise van de raad van de arrondissementskamer en niet als een delegatie van bevoegdheid. Wat betreft de beoordeling van de ‘bekwaamheid en vaardigheden’ van de kandidaten wordt in het bestreden benoemingsbesluit immers overwogen:

“Overwegende dat het als zodanig niet aan de Minister van Justitie toekomt om het onderzoek van de dossiers dat heeft geleid tot de beoordeling vanwege de raad van de arrondissementskamer van gerechtsdeurwaarders en de overeenstemmende adviesverlening over te doen, te meer nu de daarvoor vereiste kennis en expertise geacht moet worden zich specifiek binnen de arrondissementskamer te bevinden; dat het dan ook moet kunnen volstaan dat de Minister van Justitie zich bij de door de arrondissementskamer uitgebrachte beoordeling en advisering aansluit, en voor de desbetreffende motivering naar die adviezen wordt verwezen;

Overwegende dat het door de arrondissementskamer uitgebrachte advies en beoordeling, met inbegrip van de uitgebrachte score, door de Minister van Justitie dan ook wordt hernomen, met uitdrukkelijke overname en het zich eigen maken van de ter zake vermelde motivering; dat het advies met betrekking tot de benoemde kandidaat als bijlage bij onderhavig besluit wordt opgenomen.”

Verzoeker beweert dan ook ten onrechte dat de minister naliet om van haar beoordelingsbevoegdheid gebruik te maken. De minister geeft uitdrukkelijk te kennen dat zij zich aansluit bij de visie van de raad van de arrondissementskamer en deze tot de hare maakt. Zij oefent aldus zelf haar bevoegdheid uit, maar richt zich voor wat betreft de inhoudelijke expertise op een door de wetgever ingeschakeld adviserend orgaan. De leden van de raad van de arrondissementskamer zijn in de ogen van de wetgever het best geplaatst om tot een beoordeling en vergelijking van de kandidaten over te gaan omdat zij de materie kennen en dicht bij de kandidaten staan. Het staat de minister dan nog altijd vrij, wanneer zij onregelmatigheden zou vaststellen in de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, om aan de raad van de arrondissementskamer te vragen de beoordeling over te doen – bijvoorbeeld omdat de motivering op het vlak van de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten te wensen

overlaat – of om deze zelf recht te zetten – bijvoorbeeld met betrekking tot een verkeerde weergave van bepaalde feitelijke gegevens uit het dossier. Te dezen was er voor de minister blijkbaar geen onmiddellijke aanleiding om daartoe over te gaan.

41. Het middelonderdeel is niet gegrond in de mate verzoeker erin aanvoert dat de minister van Justitie haar bevoegdheid om een kandidaat voor benoeming voor te dragen aan de raad van de arrondissementskamer heeft gedelegeerd.

42. Verzoeker beklagt zich voorts in het middelonderdeel over de ‘globale adviezen’ die de raad van de arrondissementskamer heeft verleend.

43. Verzoeker heeft er alleszins geen belang bij zich te beklagen over de ondeugdelijkheid van het advies dat de raad van de arrondissementskamer over zijn kandidatuur heeft verleend, aangezien hij het maximum van de punten heeft gekregen dat de raad van de arrondissementskamer aan de kandidaten wilde toekennen.

44. Wat het advies over de tussenkomende partij betreft stelt de raad van de arrondissementskamer het volgende omtrent haar ‘bekwaamheid’:

“De kandidaat is 51 jaar oud en heeft zijn stage aangevat op 15.07.1986. De stage werd gehomologeerd op 26.03.1994. De kandidaat heeft een jarenlange ervaring in het gerechtelijk arrondissement Leuven en hij heeft op diverse kantoren gewerkt. De kandidaat heeft ook buiten het gerechtelijk arrondissement Leuven gewerkt.

Wat de bekwaamheid van de kandidaat betreft leidt de Raad uit de voorgelegde stukken af dat de kandidaat een voldoende grote beroepsbekwaamheid bezit. Uit zijn jarenlange ervaring blijkt dat hij een grondige kennis heeft opgedaan op het terrein. Hij kent de procedure en de regels. Uit de gemotiveerde adviezen blijkt dat de kandidaat tot op heden steeds tot ieders tevredenheid heeft gewerkt en een correcte instelling heeft.”

Wat betreft de ‘vaardigheden’ wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit het gesprek en de adviezen blijkt dat de kandidaat sociaal evenwichtig is. Hij blijkt ook over de nodige organisatorische vaardigheden te beschikken en is efficiënt in zijn optreden. Ook wat leiding en coaching betreft scoort de kandidaat. Hij is op de hoogte van de laatste technologieën en volgt de evolutie op de voet.”

Anders dan verzoeker stelt gaat het niet om loutere stijlformules. De motivering geeft aan wat de criteria zijn waarop de kandidatuur – elke kandidatuur – is getoetst. Verzoeker toont ook niet aan dat deze motivering gelet op de onderliggende stukken feitelijk onjuist of onredelijk is. Gewis is dit advies, op welbepaalde nuanceverschillen na, vrij gelijkaardig aan het advies dat de raad van de arrondissementskamer over verzoeker heeft uitgebracht. Dit is evenwel niet onwettig. Een groot parallellisme in de bewoordingen van de beschrijvingen maakt net dat de verschillen en gelijkenissen tussen de kandidaten duidelijk zijn en maakt een vergelijking tussen de kandidaten in zekere zin ook gemakkelijker. Overigens kregen zowel verzoeker als de tussenkomende partij het maximum aantal punten dat de raad van de arrondissementskamer aan de kandidaten wilde toekennen.

45. In zijn memorie van wederantwoord voert verzoeker nog een aantal andere kritieken aan op de verleende ‘globale adviezen’. Zo stelt hij dat de raad van de arrondissementskamer zich voor de beoordeling van de inhoudelijke kennis louter heeft gebaseerd op een mathematische beoordeling, dat de adviezen een tegenstrijdigheid bevatten en dat de raad van de arrondissementskamer geenszins de in de adviezen vermelde vaststellingen kan hebben afgeleid uit het gesprek dat met elk van de kandidaten is gevoerd.

Het gaat om een reeks kritieken die verzoeker reeds in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen formuleren. Deze argumenten zijn dan ook laattijdig aangevoerd en bijgevolg niet ontvankelijk.

46. In de mate verzoeker zich in het middelonderdeel beklagt over de motivering van de globale adviezen van de raad van de arrondissementskamer, kan het middelonderdeel niet worden aangenomen.

47. Het tweede onderdeel van het middel is in die mate niet gegrond.

c. eerste en tweede middelonderdeel samen

48. Uit de voorgaande bespreking van het tweede middelonderdeel volgt dat verzoeker de door hemzelf en door de tussenkomende partij behaalde score voor ‘bekwaamheid en vaardigheden’ niet doet wankelen.

Wat de ‘anciënniteit en ervaring’ betreft, erkent de verwerende partij in de memorie van antwoord dat verzoeker een extra punt moest krijgen. Verzoeker van zijn kant geeft kritiek op het ijkpunt waarop de berekening moet gebeuren en argumenteert dat hij twee extra punten moest krijgen.

In de veronderstelling evenwel dat verzoeker inderdaad twee punten extra had moeten krijgen en gelet op de hem toegekende score voor ‘bekwaamheid en vaardigheden’, behaalt hij zelfs in die hypothese nog steeds niet het aantal punten, vereist om door te stoten naar de groep van hoogst scorende kandidaten.

Verzoeker heeft er daarenboven geen belang bij, om de punten die werden toegekend aan de vier niet-benoemde kandidaten in de groep van *ex aequo* hoogst gerangschikten, waarover de verwerende partij heeft verzuimd nadere gegevens te verstrekken, aan kritiek te kunnen onderwerpen.

In die groep bevinden zich immers hoe dan ook de tussenkomende partij en B.N., die eveneens is benoemd tot gerechtsdeurwaarder en waarvan verzoeker ook de benoeming bestrijdt met het beroep A. 209.943. Bovendien waren er maar twee vacante plaatsen. Zelfs als zou worden vastgesteld dat de vier

andere concurrenten ten onrechte *ex aequo* werden gerangschikt met de uiteindelijk benoemden, zou dit voor verzoeker geen nuttig effect hebben, namelijk zelf *ex aequo* komen te staan met de twee effectief benoemde kandidaten om in de finale ronde met hen vergeleken te kunnen worden.

Besluit

49. Het tweede middel wordt in zijn geheel verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

50. Het middel is genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet, van artikel 512 van het Gerechtelijk Wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur en uit machtsoverschrijding, doordat de benoemingsprocedure gesteund is op een omzendbrief met een reglementair karakter, terwijl een dergelijke omzendbrief geen plaats heeft in het Belgisch rechtsbestel.

Verzoeker voert aan dat vermits noch de raad van de arrondissementskamer in het ‘globaal advies’, noch de minister van Justitie, zich enige ruimte hebben verschaft om ook maar enigszins een andere methode te volgen dan die welke door omzendbrief nr. 196 is voorgeschreven, noch om duidelijk relevante elementen bij de beoordeling van de kandidaturen te betrekken indien dit niet uitdrukkelijk in de omzendbrief is opgenomen, aangenomen moet worden dat omzendbrief nr. 196 een reglementair karakter heeft. Ter staving van zijn stelling wijst verzoeker erop dat het ‘globaal advies’ van de arrondissementskamer louter bestaat uit het bij omzendbrief nr. 196 gevoegde standaardformulier dat summier werd ingevuld. Dit zeer algemeen en niet concreet gemotiveerd advies werd nadien blindelings gevolgd. Ook uit de toekenning van de punten aan de kandidaten blijkt dat omzendbrief nr. 196 strikt werd gevolgd, zonder enige mogelijkheid tot af-

wijking. Dit had tot gevolg dat, aangezien hij twee punten tekortkwam om het maximum van de punten te behalen, geen rekening meer werd gehouden met de ‘andere elementen binnen het ambt en elementen en activiteiten gerelateerd aan het ambt’, aldus verzoeker. Hij merkt nog op dat zowel in het globaal advies als in het bestreden benoemingsbesluit uitdrukkelijk wordt bevestigd dat gehandeld wordt naar de onderrichtingen van de omzendbrief.

51. In zijn memorie van wederantwoord repliceert verzoeker op de verwijzing van de verwerende partij naar arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 – waarin de Raad van State heeft geoordeeld dat omzendbrief nr. 116 geen reglementair karakter heeft – dat deze rechtspraak niet zonder meer kan worden toegepast op omzendbrief nr. 196. Voorts herhaalt hij dat omzendbrief nr. 196 wel degelijk een reglementair karakter heeft en hij betoogt in dat verband dat de raad van de arrondissementskamer zich in zijn adviezen beperkt heeft tot een oppervlakkige beoordeling aan de hand van de regels die door de omzendbrief worden opgelegd en in geen enkel advies elementen heeft aangehaald die niet strikt door omzendbrief nr. 196 zijn opgelegd. Nadien werden deze adviezen klakkeloos overgenomen door de minister van Justitie. Ook uit de beoordeling van de ervaring van de kandidaten blijkt volgens verzoeker het reglementair karakter van de omzendbrief. Hij stelt dat de mathematische beoordeling van de ervaring volledig gebeurde overeenkomstig de omzendbrief en dat in de praktijk hierop geen afwijking mogelijk bleek te zijn. Dit blijkt volgens hem uit het feit dat de verwerende partij bij de weerlegging van het tweede middel stelt dat het voor verzoeker niet zou uitmaken of hij één of twee punten meer zou behalen op ervaring aangezien hij op grond van de criteria vermeld in omzendbrief nr. 196 toch niet benoemd kon worden. Volgens verzoeker heeft de minister aldus geen voorstel geformuleerd “met inachtneming van de rangschikking, de adviezen en de gestroomlijnde gegevens die uit het dossier blijken”, doch een voorstel met inachtneming van de rangschikking volgens de strikte regels van omzendbrief nr. 196, die wel degelijk een reglementair karakter heeft.

52. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de minister, ofschoon zij in theorie misschien van de principes van de omzendbrief nr. 196 kon afwijken, in de praktijk de omzendbrief als een wetgevend document heeft gehanteerd. Vooreerst is het zo dat een kandidaat die niet het maximum van de punten behaalde volgens de criteria vermeld in de omzendbrief sowieso van een verdere beoordeling werd uitgesloten. De verwerende partij kan ook geen enkel dossier aanduiden waar de principes van omzendbrief nr. 196 niet blindelings door de minister werden gevolgd. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij bovendien in haar memorie van antwoord zelf stelt dat de minister enkel toetst of de bewoordingen van het advies van de raad van de arrondissementskamer beantwoorden aan hetgeen er in het licht van omzendbrief nr. 196 mocht worden verwacht en dat indien dit niet het geval is de adviezen worden teruggestuurd om deze in overeenstemming met omzendbrief nr. 196 te brengen. Het staat de adviesverlenende instanties bijgevolg duidelijk niet vrij om zich naar de principes van de omzendbrief te richten, zij dienen er zich verplicht naar te schikken en indien zij dat niet doen wordt hun advies teruggestuurd door de minister. Verzoeker besluit dat omzendbrief nr. 196 nog veel strikter wordt toegepast dan omzendbrief nr. 116, zodat deze wel degelijk een reglementair karakter heeft.

Beoordeling

53. Bij arrest nr. 222.142 van 18 januari 2013 heeft de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State beslist dat aan omzendbrief nr. 116 – die beschouwd kan worden als de voorloper van de omzendbrief nr. 196 – geen reglementair karakter kan worden toegeschreven. De algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak was van oordeel dat de omzendbrief te kwalificeren is als een beleidslijn die de minister zal hanteren bij de beoordeling van individuele benoemingsdossiers en die geen dwingende bepalingen bevat voor iemand buiten het bestuur. De omzendbrief stelt de minister niet vrij van het evalueren van de titels en verdiensten van de kandidaten, bindt hem ook niet aan vooropgestelde normen en hij verhindert de raad van de arrondisse-

mentskamer ook niet in zijn advies de gegevens te betrekken die hij dienstig acht, aldus de algemene vergadering.

Voor wat omzendbrief nr. 196 betreft, is er geen enkele reden om thans anders te oordelen. Zo blijkt dat de minister van Justitie met de nieuwe omzendbrief heeft willen tegemoetkomen aan rechtspraak van de Raad van State en de omzendbrief hierop afstemt, er de nationale kamer van gerechtsdeurwaarders en de arrondissementskamers van gerechtsdeurwaarders op wijzend dat omzendbrief nr. 196 “een loutere beleidslijn in de totstandkoming van de benoemingsbesluiten” blijft. De minister wijst er voorts op dat deze omzendbrief als “een aanbeveling [dient] aan de arrondissementskamers om hun advies te stroomlijnen en aldus een betere vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten mogelijk te maken”, doch “geenszins de mogelijkheid [verhindert] van de kandidaten of de arrondissementskamers om alle andere elementen die zij nuttig achten in hun kandidatuurstelling of adviezen te betrekken”. De omzendbrief stelt voorts dat de minister niet gebonden is door de rangschikking die door de FOD Justitie wordt opgemaakt waar de omzendbrief bepaalt dat de voordracht zal worden geformuleerd met inachtneming van de rangschikking, de adviezen en de gestroomlijnde gegevens die uit het dossier blijken. Omzendbrief nr. 196 is, net zoals omzendbrief nr. 116, aldus te kwalificeren als een beleidslijn die de minister zal hanteren bij de beoordeling van individuele benoemingsdossiers die geen dwingende bepalingen bevat voor iemand buiten het bestuur. Hij stelt de minister niet vrij van het evalueren van de titels en verdiensten van de kandidaten, hij bindt hem ook niet aan vooropgestelde normen en hij verhindert de raad van de arrondissementskamer ook niet in zijn advies andere gegevens te betrekken die hij dienstig acht. Dit noopt tot het besluit dat omzendbrief nr. 196 geen reglementair karakter heeft. Alleen al om die reden is het middel ongegrond.

54. Bovendien blijkt uit het bestreden benoemingsbesluit ook niet dat, in dit concreet geval, de minister de omzendbrief als ware het een reglementair besluit in haar beoordeling heeft betrokken of aan de kandidaten of de arrondissementskamer heeft opgedrongen. Uit niets blijkt dat de minister in haar vraag om

advies de verplichting heeft opgelegd aan de arrondissementskamer om zich strikt te houden aan de omzendbrief, noch dat de arrondissementskamer zich niet vrijwillig aan de richtlijnen, vermeld in de omzendbrief, gehouden zou hebben.

De omstandigheid dat de betrokken actoren bij de beoordeling van de kandidaturen zich vrijwillig naar de omzendbrief hebben gericht, maakt de benoemingsprocedure niet onwettig.

55. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

56. Het middel is ontleend aan de schending van artikel 513 van het Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt dat een gerechtsdeurwaarder zijn ambt slechts mag uitoefenen in het gerechtelijk arrondissement dat bij het koninklijk besluit tot benoeming is bepaald.

Verzoeker verwijst naar de eerste drie middelen waaruit moet blijken dat de benoeming van de tussenkomende partij tot gerechtsdeurwaarder onwettig is en vernietigd dient te worden. Hij betoogt dat bij een vernietiging van de benoeming de tussenkomende partij het ambt van gerechtsdeurwaarder niet mag uitoefenen in het gerechtelijk arrondissement Leuven, waardoor de vestiging van zijn kantoor te Tienen in strijd is met artikel 513 van het Gerechtelijk Wetboek.

Beoordeling

57. Het middel steunt op het uitgangspunt dat uit minstens één van de drie vorige middelen blijkt dat de benoeming van de tussenkomende partij door een onwettigheid is aangetast. De drie vorige middelen werden evenwel ongegrond bevonden en dit noopt tot het besluit dat ook dit middel dient te worden verworpen.

58. Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 januari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren